

Sky S.T. író, a mozgalom ötletadó alapítója – Dél-afrikai Köztársaság

Születtem 1963. április elsején.

Bár anyukám próbált alkudozni az elején,
„Ha már lány lett, s nem fiú, az ebadta kölyke,
Legalább ne legyen április bolondja belőle”.

De az orvos hajthatatlan volt,
Se jó szóra, se fenyegetésre nem hajolt,
Nemem maradt lány, a jól ismert tények miatt,
S lettem április bolondja, minden nálam is bolondabb-
nak.

Később jártam iskolába is, mint mindenki más,
Pukkasztottam polgárokat, mi tinédzser korban
volt szokás,

Volt szeretőm is, na, jó, nem számtalan, csak számos,
Ezzel dicsekedni egy nőnek még ma sem ildomos!

Megéltem az ötvenet, sőt, a hatvanat is,
Utam a nagy világban össze-vissza vitt,
Még nem tudom, hol ér majd a vég, itt, vagy ott?
De soha nem felejttem el, hogy magyar anyanyelvű va-
gyok.

A kisfiú és a tehenek

Hazafelé a kirándulásról egy tehéncsorda mellett jöttünk el, ami egy kerítés mögött, békésen legelészett. A barátom négy éves kisleány azonnal megállást parancsolt, hogy megsimogathassa a bocikat. Odafutott a kerítéshez, ám a tehenek nem várták meg, hanem odébb mentek. A gyerek óriási könnyeket hullatva ballagott vissza az apjához.

– Én csak meg akartam simogatni őket, de elszaladtak tőlem!

– Azért szaladtak el, mert nem ismernek téged – próbálta vigasztalni az apja.

A gyerek gondolkozott egy kicsit, majd visszafutott a kerítéshez, és jó hangosan oda kiabálta:

– Sziasztok, bocik, én Takács Attila vagyok!

Jeles napok – Mikulás

Hull a pelyhes fehér hó,
Kint didereg Télapó.
Elég volt a hó, hahó!
Nem leszek tovább Télapó!
Nevet váltok, s foglalkozást,
Szörfös leszek, semmi más.
Ledobva zsákot és subát,
Tahitiig meg sem állt.

Életképek – Üldözöm a legyet

Üldözöm a legyet,
E szemtelen egyedet,
Mely megkeseríti az életemet.
Neki szárnya van, és szemtelen,
Én meg csak nézem mérgesen,
Hogy hol cikázik körülöttem.
Szinte belerepül a számba,
Mi marad hirtelen tátva
E pofátlanságot látva.
Fogom a sprayt, a légyölőt,
Teljes gőzzel rá én kilövök,
S bár el nem találom, de valamit elérek mégis,
A légy a teraszra libben, s nekem búcsút int.
Ajtót-ablakot bezárok gyorsan,
Most, hogy a légytől megszabadultam,
Izzadok, mint egy forró kemencében,
Mert harmincnyolc fok meleg lett bent hirtelenjében.
Légy? Vagy izzadás? Ez itt a nagy kérdés!
De nem kérdés, hogy izzadok boldogan én,
Csak legyet ne lássak soha, soha többé.

Elavult és erkölcsileg helytelen locsoló vers

– eredeti –
Én kis kertész legény vagyok,
Locsolkodni járogatok.
Megkérdezem az apját, még jobban az anyját,
Meglocsolhatom-e a kökényszemű lányát?

Kérem szépen, tipikus példája annak, hogyan vegyük hülyére a gyerekeket. Mert az rendben van, hogy a kertész locsol, hiszen többek között ez a dolga. Még az is rendben van, hogy valaki apját vagy anyját megkérdezze, mit kell locsolni, na, de hogy egy lányt?! Már miért kellene egy lányt meglocsolni? Attól nem nő nagyobbra! Meg kerekkebb sem lesz. Igaz, ha nyáron locsolják meg, rekkenő hőségben, talán még hálás is lesz érte a lány, na, de mi van, ha a beste kertész legény télen akar locsolkodni, amikor unatkozik? Máris kész a tüdőgyulladás! Korrekt módon a versnek így kellene hangozni:

Én kis kertész legény vagyok,
Nyaranta hűsítő locsolást is vállalok.
Megkérdezem a kedves szülőket,
Meg kell-e locsolni a gyermeküket?

Jeles napok – Lánykérés

Ez az én kedves barátom, a Csabi,
Ki az eszét kezdi lassan elveszíteni,
Mióta e lányt, Pannit ismeri.
Azt vette fejébe, ideje megházasodni.
Próbáltam beszélni fejével, lelkével,
Hogy a házasság megfakul idővel,
El is romolhat, átmehet horrorba,
De csak vigyorgott rám ez az idióta.
Hagyom hát, menjen az útján előre,
Talán ő lesz az, kinek lesz szerencséje,

És a házasság nem igát hoz fejére,
Boldog, és nem felszarvazott férj lesz belőle.
Figyelj hát, Panni, s jól gondold át szavad,
súgd anyád fülébe, hogy igent, vagy nemet mondasz!

.....

Leendő anyós, ha már tudod lányod válaszát,
Nyilatkozz hangosan, adod-e a csajszi kezét, s vele ő
magát?

.....

Drága barátom! Nem tehetek most mást,
Azt kívánom, ne gyarapítsátok a válási statisztikát!
Adjon az Isten csodát, vagy szemkötőt neked,
Szájpecket az asszonynak, hogy együtt boldogok legye-
tek.

Állatság – A leveli béka rövid karrierje

A leveli béka karrierre vágyott,
A fűzfa tetejére hát felmászott,
De mire a szót ragadta magához,
Egy gólya ebédje lett. Túl magasra hágott.

Hangulat – Tánc

Mozdul a láb, mozdul a kéz,
Mozdul a test, mozdulok én.
Szívem a szíveddel dobban, dübörög
Két test, két lélek, ritmusra pörög.

Sületlenség – A tök esete a fogyókúrával

Életmódot váltott a tök,
Naponta egy órát kocogott.
Mire végére ért a nyárnak,
Eladták nagyra nőtt uborkának.

Köszönet az Olvasónak

Széles mosoly az arcomon,
A szívem is repes,
Te tényleg olvasod a könyveimet?
Hadd dedikáljam hát neked!

Szeretettel:

Sky S.T.

Nemere István író, a mozgalom nagykövete – Magyarország

(sz. 1944 -)

50 éve írja regényeit és más könyveit. Eddigi működését tekintve magyar- és világrekorder az élő írók között, könyveinek száma lassan eléri a 800-at. Töretlenül dolgozik tovább.

A szállító

Brando211 a Keltető fölött fékezte le a gépet. Előbb meggyőződött arról, odalent nincs-e útban valaki vagy valami. Üres volt a festékekkel megjelölt betonkör, hát letette a gépet. Az addig hallható nesz is elhalt.

Már várták, ahogyan máskor, máshol is. Megszokta, hogy ő az egyetlen ÚSZ-szállító ezen a földrészen. Megvan ehhez a különleges gépe, a hozzáértő személyzettel. Már majdnem minden nagyobb város leszállóhelyét ismeri, persze nem kell az adatokat fejben tartania; egy érintéssel a nagyobbik képernyőre varázsolható az összes városi repülőtér, ahová már eddig, és ahová majd a jövőben szállít ÚSZ-t.

Látta az áttetsző burkolaton át, hogy futnak már feléje, és a kis tartályt beemelik a gépbe. Innentől már nem látta, mit csinálnak a háta mögött, egy fal választotta el tőlük; de amúgy tudta, hogy most kapcsolják össze a vezetékeket, az energia-tápellátást a gépe kábeleivel és energiaforrásaival. Egyszóval minden rendben mehet. Nem gyulladt ki az alarm-lámpa, nem villog vörösen. Brando211 remélte, hogy ez így lesz ezután is. Tizenhat éve vezette már ezt a repülőt, töltötte be a sokak által irigyelt állást, és még nem történt baj sem vele, sem a különleges rakományával.

Megkapta a jelzést: hátul indulásra készek. Brando211 lassan emelte a hajtómű teljesítményét, és amikor látta, hogy repülésre készen áll, lassan emelte a helyből is felszálló gépet. A világért sem gyorsított volna emelkedés közben, mert annak idején megtanították neki, hogy az

ÚSZ-nek nem tesz jót a hirtelen emelkedés, hiszen ehhez még nem tudott hozzászokni. Hát, méltóságteljesen emelkedett a nagy épület fölé. Csak utána fordult a kívánt irányba. 271 fok, jelent meg a képernyőn – és a célállomás is. Egy közepes város, amelybe eddig sohasem repült. Tudta, van egyfajta rotáció, az illetékesek rég kiszámolták, mikor melyik város kap majd ÚSZ-t. Ahová megy, ott még nem kaptak. És ez ismétlődött hetente kétszer vagy háromszor, amikor rábíztak egy újabb szállítmányt. A Keltetőben a dolgok nem mennek túl gyorsan, Brando211-nek sokszor napokig nincs mit elvinnie. De attól még megkapja a fizetését, nem is keveset. Jól él, mi tagadás, annak ellenére, hogy háromszor ennyi munkát is szívesen vállalna. Legyezgette a hiúságát, hogy bárhová is érkezzen, szinte őt is ünneplik, amiért hozott nekik ÚSZ-t.

Főleg a célállomásokon érezhette így! Sokszor megesik, hogy az ÚSZ érkezése hírére összejönnek több százan, sőt ezren is. Ott várják a helyi központjuk előtt, és amikor a gép földet ér, már hallani is a nagy ovációt. Valószínűleg így lesz most is.

Minden kontinensen van egy Keltető. Itt, Európában, és van Amerikában, Afrikában, Ázsiában, Ausztráliában is. Bár remek szakemberek dolgoznak mindegyikben, nincs könnyű dolguk, sok kudarc éri őket. A tudósok egyre-másra találnak fel jó és jobb módszereket, de úgy a természet, mint a technika komoly akadályokat állít eléjük.

Brando211 egész idő alatt figyelte a műszereket. Nagy baj lenne, ha a hajtómű leállna. Bár vannak beépített és

azonnal működésbe lépő mentőprogramok, a férfi tisztában volt vele: ha csak egyszer történik egy olyan baleset, ahol a ÚSZ-nek baja esik, akkor neki vége. Ugrik a jól fizető állás és az általános megbecsülés, ami őt övezi. Persze lehet, csak a szakmai jó híre szenvedne csorbát, de nagyot...? Elvégzett minden iskolát és tanfolyamot, a gépet úgy ismeri, mint a tenyerét, szinte eggyé vált vele. Bármit meg tud rajta javítani, még akár menet közben is. Most csak akkor történhet komoly baj, ha a tenger fölött állna le a hajtómű. Az a parancs, hogy veszhet a gép és a személyzet is, de az ÚSZ-t mindenképpen meg kell menteni!

Már látta a képernyőre rajzolódó útvonal-terv zöld vonalát, amin az indulási városból egyenesen mutatott délre, Szardínia szigetére. A gép előtti útvonal szaggatott zöld vonal volt, mögötte, a már megtett távot sárgára festette a számítógép. A felső sarokban virított a dátum: 2214.10. 29. Egyszerre több vezérlő is felügyelte, hogy a pilóta betartja-e a kijelölt útvonalat. Akár át is kapcsolhatott volna automatára. De ezt Brando211 soha nem tette meg. Nagyon szerette maga vezetni a gépet. Nem baj, hány óráig tart az út oda, és meddig vissza. Presztízskérdést csinált abból, hogy aztán joggal mond hassák a háta mögött: „Brando211 vérbeli pilóta, egyenesen a nagyon különleges rakományok szállítására specializálódott. Mondhatni, egyenesen arra született.” Néhányszor már hallott ilyen véleményeket suttozni, visszajutottak hozzá a dicséretetek, és akkor nagyon, de nagyon elégedett volt.

Amit visz, az nagyon becses, hihetetlenül értékes. Néha lenézett az utcákra, míg el nem hagyta a várost. Ha oda-lent tudnák, mit visz...! Hallotta, hogy régebben, talán

kétszáz évvel ezelőtt, amikor a Föld még nem volt egy és oszthatatlan, mindenféle korú emberek éltek egyszerre. Nagyon kicsik, kicsik, tizenévesek, huszonévesek, középkorúak, meg idősek. Amikor ő született, ez a világ változóban volt. De – ahogyan mások, úgy ő is – ezt hitte természetesnek.

Még a szárazföld fölött szállt. Keletre feltűnt egy fénylő, nagy valami – az Adria nyugati öble volt. Fentről igen sok kisvárost látott. Lehet, egyszer majd ők is sorra kerülnek? Oda is visz majd egy ŰSZ-t, és ott is nagyon várják majd?

Figyelt nagyon, de közben azért bekapcsolta az egyik hírközlőt is. Ha hirtelen időjárás-változás állna be, ott biztosan bemondják. Van egy másik műsorvevője is, azon nem adnak képeket, csak hangot; ott csak az időjárási anomáliákra és a balesetekre figyelmeztetik az úton lévőket. A hozzá hasonló pilóták is onnan számíthatnak figyelmeztetésre – baj esetén.

De míg a szárazföld felett repültek, nem történt semmi. A rádióban csak egy előadás hangzott el arról, hogy immár katasztrofális méreteket öltött a születések hiánya. Míg tíz évvel ezelőtt húszezernél több gyermek jött a világra természetes úton, azóta már az ilyenek száma erősen lepadt, és most már köztudottan mesterséges úton, hatalmas szülőcentrumokban jönnek létre a babák. Ez nagyon bonyolult és energiaigényes folyamat, ebből kifolyólag évente az öt földrészen csupán kétezer-kétszáz gyermek jön a világra. Most isszák a levét annak, hogy az elmúlt századokban az ősapák és ősanyák annyi műanyagot használtak, az kórosan felgyülemlett az emberek szervezetében, elsatnyultak az apák spermái, és mind ke-

vesebb nő esett teherbe. Ha nem akarják, hogy a Föld kihaljjon, „gyártani kell” a gyerekeket. Nincsen apjuk-anyjuk, de mivel annyira ritkák, hát egész nevelői hálózat gondoskodik életben maradásukról, majd nevelésükről.

A műsorban témát váltottak, és elhangzott egy érdekes fejtegetés arról, hogy a nagyüzemi mezőgazdaságról sokfelé kezdenek visszatérni a kisebb földeken másféle haszonnövények, sőt virágok termelésére is. A mikrodrónokkal beporzott növények szép termést hoznak, bár sokan vélik úgy: a kipusztult méheket és más rovarokat nehéz pótolni. – No, és mi lesz a diverzifikációval? – kérdezte egy tudós kicsit ijedten. Kifejtette, miért jó az, ha a Földön sokkal többféle növényt termesztene. Aho-
gyan azt régen is tették.

Brando211 lepillantott, és kénytelen volt igazat adni ennek a tudósnak: alatta ugyan változatos volt a táj, de ahol látszottak az emberi földművelés nyomai, ott bizony nagy táblákban nőttek ugyanazok a növények, hosszú tíz perceken át csak egyforma gabonaföldeket látott. Ám akkor véget ért a táj, eltűntek a városok, és megnyílt előtte a tenger. Amint a csillogó, kék víztükör fölé ért, valamilyen erő rázta meg a gépet. Hirtelen feltámadó szélvihar volt, aminek semmi előjele nem látszott még a meteo-képernyőn sem. Egy géphang ismételte szenvtelenül:

– Nyugati irányból léglökések várhatóak.

A vezérlő számítógép csak annyit közölt:

– A célíg még tizenegy perc húsz másodperc. A célíg még tizenegy perc... öt másodperc.

Brando211 megnyomta a belső mikrofon gombját:

– Figyelem, a pilóta beszél. Léglökésekre kell számítani, kapaszkodjanak.

Persze az ÚSZ nem fog kapaszkodni, a kísérő személyzet dolga, hogy vigyázzon rá.

Még két lökés érte a gépet, ezeket a pilóta könnyedén háritotta. Ilyesmit máskor is tapasztalt, majdnem mindig a tenger felett, főleg délelőtt, amikor a nap kezdte melegíteni a nagy vízfelületeket, ez pedig – bizonyos magasságban – légmozgást idézett elő.

Oristano városa felbukkant előtte. Itt is tengerpart volt, de a gép most a szárazföld felől közeledett. A vezérlőrendszer újabb megközelítési fokot adott, és a süllyedés mértékét is meghatározta. Brando211 pontosan követte az utasításokat. A városka ismerősnek tetszett felülről, pedig csak hasonlított a többihez. Európában van még vagy ezer város, ahová nem hozott ÚSZ-t. De mindenki reméli, hogy egyszer majd nekik is hoznak, és az lesz a város kedvence. Hetekig mindenki arról beszél majd, és büszkéek lesznek, hogy nekik is jutott végre egy.

Most már látta a tömeget is. A kijelölt térséget korlát választotta el a várakozóktól. – Ha nincsenek ezerötszázan, akkor egy sem – gondolta még a pilóta. Beleszólt a belső hangszóróba:

– Személyzet, kiszállásra készüljenek. Idő: három perc.

Ennyit mondott, nem többet. A hajtómű valamivel hangosabb volt, mint addig, a hidrogénből is több fogy az utolsó percben, nagyon óvatosan kell letennie a gépet, nehogy baja essen az ÚSZ-nek. Ám amikor a betonra dőccent, és a vezérlő képernyőjén is megjelent a jel, hogy minden kerék egyenletesen áll a talajon, a dőlésszög nulla, akkor kinyitotta az ajtókat. Még kivárt, míg elhalhal a hajtómű. Látta az ablakokon át, hogy fehérköpenye-

sek futnak kis kocsijukkal, azon fogják gurítani a „különleges szállítmányt” abba az intézménybe, ahol ezután évekig gondozzák és vigyázzák az ÚSZ-t.

A tömeg örjögött, táblákat emeltek a magasba: „KÖSZÖNTJÜK VÁROSUNK ÚJ LAKÓJÁT!” és „SZERETETTEL FOGADUNK TÉGED!” Brando211 megvárta, míg mindenki elhagyja a gépet. Magára maradt, és csak akkor szállt ki. Lassan, ráérősen sétált végig gépe mellett. Az alumíniumtesten virított a felirat, ami mellé állt, mert látta, hogy sokan őt fényképezik és videózzák. Hát, széles mosollyal fordult feléjük. Tudta jól, hogy az arca mellett ott a nagybetűs felirat, ami büszkeséggel töltötte el:

ÚSZ – Újszülött Szállítás.